

kwetsbaarheid en belofte in één beeld

advent: Gods Zoon zoekt de tijden door asiel bij ons ...

Op zondag 29 september (de werelddag voor migranten en vluchtelingen) onthulde paus Franciscus voor het eerst in de geschiedenis van het Sint-Pietersplein een nieuw standbeeld op het plein: *Angels Unawares*. Een bronzen sculptuur van een boot met mensgrote vluchtelingen. Hedendaagse en historische, allen slechts in één boot. Het zijn vluchtelingen van verschillende rassen, verschillende culturen, verschillende werelddelen, verschillende periodes zelfs. We zien een Syrische vluchteling, maar ook een joodse man die Nazi-Duitsland wil ontvluchten. Het werd ontworpen door de Canadese kunstenaar Timothy P. Schmalz. Het beeld zal hier een jaar te zien zijn, daarna verhuist het naar het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York.

twee keer 140

Het beeld dankt zijn naam aan de uitspraak 'En vergeet de gastvrijheid niet; door haar hebben sommigen zonder het te weten engelen onthaald' (Brief aan de Hebreeënen, vers 13,2). Het getal van 140 vluchtelingen versterkt dit: er staan ook 140 heiligen rondom het plein.

homeless Jesus

Timothy P. Schmalz schrikt niet terug van stevige spirituele gebaren. Hij is ook de ontwerper van: 'Homeless Jesus', een bronzen dakloze man, die wereldwijd in diverse steden op bankjes ligt en bij wie je pas in tweede instantie de littekens in de handen en voeten ziet. Het kan een schok opleveren, maar is tegelijk nauw verbonden aan hoe Jezus zichzelf zag. Hij had geen plaats om te slapen, zei hij zelf. En hij zei dat als je iemand gekleed hebt, je hemzelf hebt gekleed. Het goddelijke verschuilt zich waar je het minst verwacht.

Met 'Homeless Jesus' kwam Schmalz op het netvlies van de paus. Sinds zijn aantreden in 2013 trekt paus Franciscus zich het lot van de migranten zeer aan. Hij reisde bijvoorbeeld naar het

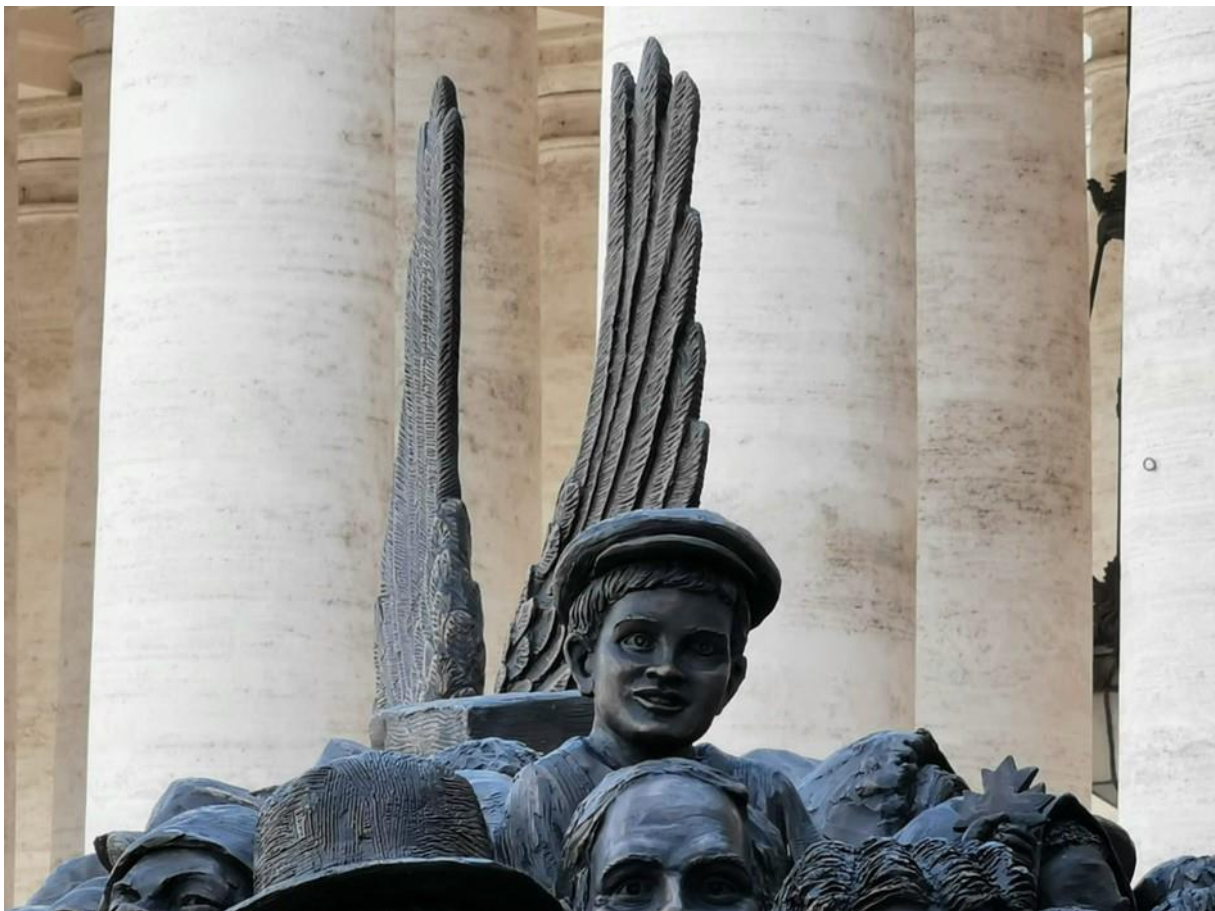
vluchtelingencentrum op Lampedusa en riep Europa op de deuren te openen voor Afrikaanse vluchtelingen. Schmalz werkte uiteindelijk drie jaar aan de sculptuur, nadat het Vaticaan hem in 2016 opdracht had gegeven 'een beeld te maken rondom het thema vluchtelingen'.

wij zijn allemaal vluchteling

De politieke dimensie van de vluchtelingencrisis is diep gepolariseerd. Wat beide polen vreemd genoeg verbindt, is hun opkomen voor de zwakkeren. De ene pool ziet de kwetsbaarheid van wie van over de grens komen, de andere pool ziet de kwetsbaarheid van wie binnen onze grenzen zijn. Zien we een mate van empathie die beide polen delen? Misschien biedt het werk van Schmalz zo'n brug ... Door zijn historische aanpak suggereert hij: wij zijn allemaal vluchteling.

'vleugels van hoop'

Sinds het congres 'generous ambitious' van januari 2019 weten we vanuit de voorstelling op de magnifieke toegangspoort van het baptisterium van de Dom van Firenze, dat de mens die zijn handen uitstrekt naar de hoop, dat juist die mens vleugels krijgt.

belofte en kwetsbaarheid

Belofte is de pedagogie van God in de Bijbel: "Ik zal er zijn voor u", antwoordt God op de vraag naar zijn identiteit. Die naam is een engagement. Ook als jullie je van mij losmaken, Ik laat jullie nooit los. Zo schonk God het volk van Israël hoop. Zijn belofte liet toe om met vertrouwen naar de toekomst te kijken. Wat een inspiratiebron om de relatie tussen leraar en leerling betekenis te geven! Wat een uitdagend perspectief om op te voeden. Wie verlangt niet om te horen dat de toekomst nooit afgesloten is?

Het tweede woord is kwetsbaarheid. De beloftevolheid van de mens hangt vast aan zijn afhankelijkheid. Om te groeien hebben we de ander nodig. Maar ook om mens te worden, moet iemand de belofte in onszelf aanspreken. Niemand trekt zich aan de eigen haren uit het moeras. God kan niet anders dan trouw en geduldig zijn. Hij is Liefde. Maar de mens kan wel ontrouw zijn, aan zichzelf, aan de ander, aan God. 'Ik doe niet het goede dat ik wil', bekent Sint-Paulus ootmoedig, 'maar het kwade dat ik niet wil'. De beloftevolheid ligt verscholen in de kwetsbaarheid. We hebben dus anderen nodig die met geduld, tact en wijsheid helpen om een vrije en verantwoordelijke mens te worden. "Help mij dat ik het zelf kan!", vatte een leerling het ooit samen.

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/blog/mens-worden-een-ontmoeting-die-de-belofte-jezelf-aanspreekt>

belofte en kwetsbaarheid

Een jongetje dat met enkele existentiële vragen worstelde na de dood van zijn vader, is op een ontroerende manier getroost door paus Franciscus.

Tijdens een bezoek aan een parochie in de buitenwijken van Rome, kregen kinderen de kans om een vraag te stellen aan paus Franciscus.

Kleine Emanuele begaf zich naar de microfoon om de paus een vraag te stellen. Maar het bleef stil. Emanuele slaakte een diepe

zucht. Het kind werd overmand door emoties en kreeg geen woord uitgebracht. Franciscus moedigde het jongetje vervolgens aan om tot bij hem te komen, waarna Emanuele dé vraag in zijn oor durfde te fluisteren. De paus gaf hem een welgemeende knuffel en het duo sprak wat met elkaar vooraleer het jongetje - duidelijk opgelucht - weer naar zijn plaats ging. Franciscus richtte zich dan tot het publiek en zei dat hij de toestemming had van Emanuele om hun gesprek te delen. Hij onthulde dat het jongetje triest was na de dood van zijn vader. Emanuele had verteld dat zijn papa niet gelovig was, maar wel een goede man die zijn vier kinderen had laten dopen. "Is papa in de hemel?", had het kind aan de paus gevraagd.

"Een jongen die de kracht van zijn vader heeft geërfd, heeft de moed gehad om te huilen voor de ogen van ons allemaal", zei Franciscus. "Als deze man, die niet gelovig was - maar het hart op de goede plaats had-, in staat was om kinderen zoals dit jongetje groot te brengen, dan is het waar dat hij een goed mens is." "Zou God, die het hart heeft van een vader, jouw papa in de steek laten, Emmanuel? Neen, zo is God niet."

Wat en hoe de toekomst van de kinderen en jongeren zal worden, die we vormen (leren en opvoeden) weet niemand. Maar hun ouders en ook wij mogen er het volle vertrouwen in hebben dat wat ze hun kinderen nu meegeven ergens wel zijn weg zal vinden en nooit verloren zal gaan. Hoe kwetsbaar 'volwassen kinderen' ook zijn, en welke keuzes ze ook maken, zelfs de minste sporen van goedheid bouwen eeuwigheid bij God.

Niemand van ons weet wat en hoe de toekomst voorbij de dood zal zijn: daar waar niet iets, maar iemand op ons wacht. We mogen geloven dat daar niets verloren gaat van wie een mens was. Zoals het was bij de papa van Emanuele: zelfs de minste sporen van goedheid bouwen een eeuwigheid bij God.

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/video/mijn-vader-de-hemel-%E2%80%94-paus-troost-jongen-die-vader-verloor>

de vijgenboom in de wijngaard

Jesus vertelde deze parabel: 'Iemand had een vijgenboom in zijn wijngaard geplant en ging kijken of de boom vrucht droeg, maar hij vond geen vijgen. Hij zei tegen de wijngaardenier: 'Al drie jaar kom ik kijken of die vijgenboom vrucht draagt, maar tevergeefs. Hak hem maar om, want hij dient tot niets en put alleen de grond uit.' Maar de wijngaardenier zei: 'Heer, laat hem ook nog dit jaar met rust, tot ik de grond eromheen heb omgespit en hem mest heb gegeven, misschien zal hij dan het komende jaar vrucht dragen. Zo niet, dan kunt u hem alsnog omhakken...'

Lucas 13, 6-9

Hoeveel wordt er niet kapot gemaakt doordat mensen geen geduld met elkaar hebben? Niemand gaat in mei al de boomgaard in om appels te plukken. We vinden het allemaal dom om een bloemknop open te breken. Soms moet een mens veel geduld opbrengen; je hebt dan de neiging het hoofd in de schoot te leggen, 't wordt toch niets meer. Zo vertelt Jezus van een man die in zijn tuin een boom wilde rooien omdat die geen vruchten droeg. Maar de tuinman zag er nog wat in: 'Laat mij het nog één jaar proberen.' De tuinman had geduld met de boom. Waar mensen van elkaar denken: ' 't wordt toch niks' en elkaar opgeven, daar heeft God nog geduld: ' 't kan best nog wat worden.' De vruchten van laatbloeiers kunnen prima zijn!

UITSMIJTER

Wiskunde met een vreemde logica: Piet tekent een groot minteken op een tekenblad en zegt tegen kleine zus: "Dit teken betekent negatief". Vervolgens tekent hij naast het minteken een groot plusteken en zegt: "Dit teken betekent positief". Kleine zus Anja bekijkt Piet met gefronst voorhoofd en denkt diep na. Dan neemt zij de stiff in de hand en tekent een plusteken met daaronder een minteken. Verbaasd vraagt Piet aan Anja: "Wat betekent dat?" Glunderend antwoordt Anja: "Dat je steeds het positieve moet onderstrepen!"

